

Elif'in Zor Günü

Elif, okuldan çıkan öğrenci kalabalığını yarararak kendisini sokağa attı. Sıkı adımlarla yürürse, on dakikada eve ulaşırdı.

Okul çantasının yol boyunca giderek ağırlaşmasından nefret ediyordu. Aslında ders programını günlük takip edip yalnızca gerekli olanları yanına alsın çantası hafiflerdi, ama ders kitaplarını ve defterlerini kardeşinin eline düşmekten korumanın tek yolu buydu: Onları her gün yanında taşımak! Böylece kesinlikle güvende olurlardı.

Eve ulaşır ulaşmaz, çantayı kapının girişine fırlatıp hemen mutfığa yöneldi. Okul dönüşlerinde karnı zil çalardı. Buzdolabını açıp ne var ne yok diye bir göz attı. Biraz peynir... Akşamdan kalan makarna... Şekerlenmeye yüz tutmuş bal... Birkaç tane elma...

Sandviç yapmaya karar verdi. Peyniri çıkardı, domates kalmış mı diye dolabın sebze bölümünü araştırdı. Dolabın kapağını uzun süre açık tutmasına rağmen evde çit yoktu! Anlaşılan annesi evde değildi. Yoksa şimdiye kadar çoktan, "Kapat şu dolabı!" diye bağırmağa başlamıştı.

Elif, buzdolabının kapağını açıp uzun uzun rafları seyrettiği için annesinden her zaman azar işitirdi. “Dolabı bozacaksın,” diye söylenirdi annesi. “Kapağı kapansın diye konmuş oraya, açık tutulsun diye değil!”

Elif okuldan geldiğinde annesi apartman servisinden dönmüş olurdu. Ama o gün, yalnızca annesi değil, yaramaz kardeşi de ortalarda görünmüyordu. Küçük ev, sessizliğe gömülmüş gibiydi...

Zaten kardeşi evde olsa, gürültüsü çoktan yeri göğü inle-tirdi. Oturdıkları bodrum katının duvarları o kadar inceydi ki, iki odalı olan evde konuşulan her şey evin içinde kısa bir tur atıp, hemen üst katlara tırmanırdı. Ondan sonra da katlardan yakınmalar başlardı:

“Aaa, nedir bu kapıcılardan çektiğimiz! Sabah akşam gü-rültü patırtı!”

“Zaten kadından kapıcı olduğu görülmüş şey mi? Kocası dışarda işte, karısı kapıcılıkta. Elbette beceremez. Baksanı-za, kendi çocuğunun gürültüsünü bile kesemiyor, apartma-nı mı idare edecek?”

“Söylemiştim size! Kadından kapıcı mı olur? Gönderin gitsin. Yerine çocuksuz bir karı-koca buluruz. Bu işsizlikte kapıcı çok! Elini sallasan ellisi.”

Eskiden bu tür konuşmaları duyduğunda üzülüp ağlardı Elif. Ama artık alışmıştı. Hem bu sözleri özellikle onun ya da aile bireylerinden birinin duyup üzülmesi için söylediklerini keşfetmişti. Eğer üzülmemiş, hatta hiç duymamış gibi yaparsa, kat sahiplerinin acımasız azarlarına karşı bir savunma ge-liştirebileceğinin ayırdına varmıştı.

Böylece, onların sivri dilleri çalışmaya başladığında, öfkelerini tutmaya çalışıp gülümseyerek onlara selam verirdi:

“İyi günler Gülsün Abla. Bugün nasılsınız? Diz ağrılarınız geçti mi?”

Onu hem genç yerine koyan, hem de halini hatırlı soran bu selamlama üzerine yaşlı Gülsün Teyze'nin yelkenleri hemen suya iniverirdi.

“Ah canım kızım, nasıl da düşüncelidir. Sen olmasan ne yaparım? Torunların gelip gittiği yok. Sen ve yaramaz kardeşin benim torunlarım sayılırsınız. Güzel kızım benim...”

Nihal Hanım'ı memnun etmenin yolu, onun giydiklerini övmekten geçirdi.

“Ooo, çok şıksınız Nihal Abla. Siz neden manken oluyorsunuz?”

Bu sözler Nihal Hanım'ın gururunu öylesine okşardı ki, az önce kapıcı dairesinden yükselen çocuk gürültüsünü hemen unutturirdi.

“Aman Elifçiğim sen de! Mankenlik kim, ben kim? Bak sana şu göbeğe! Şişmanladıkça şişmanlıyorum. Ah eskiden böyle miydin ben? Filmciler, reklamcılar peşimde koşardı!”

İncecik bedeniyle gerçekten de mankene benzeyen Nihal Hanım, evleneli beri kendini şişmanlık kompleksine kaptırmıştı. Bütün gün aç durduğundan yakınıyor, su içse şişmanladığından söz ederdi.

Elif bu taktiği bir yıl önce keşfetmişti. Eğer insanlara duymak istedikleri şeyleri söyler, onları mutlu edersen, öfkelerini kolayca unutabilirlerdi. Bu yöntemi uygularken kendisini iki yüzlü hissetmemek için, sözcüklerini seçerken gerçekleri yeğlerdi. Nihal Hanım gerçekten incecik, manken

gibi kadındı. Üstelik çok da şık giyinirdi. Elif, onun giydiği elbiselerin bazılarını televizyonda şarkıcıların üzerinde de görürdü. Gülsün TeYZe'nin ise gerçekten dizleri ağrırdı. Eh, Gülsün TeYZe'ye Gülsün Abla demişse, o kadarı da olurdu artık! Bu yalan sayılmazdı; beyaz yalan bile değildi. Böylesine, olsa olsa şeffaf yalan denebilirdi!

O günkü sessizlik şaşırtıcıydı. Yoksa yaramaz Arif azar işitmişti de, sesini kesmiş, bir köşede somurtup oturuyor muydu?

“Evde kimse yok mu? Heeey, size söylüyorum! Arif neredesin?”

Ses seda yoktu! Elif, heyecandan sivrilen sesinin keskinliğiyle, kaskatı olmuş bayat bir keki bile ikiye kesebilirmiş gibi hissetti.

“Heeey! Neredesiniz? Bir ses verin!”

Ev halkını evin içinde uzun süre aramasına gerek yoktu. Zaten küçücük evde tek yatak odası, minik bir mutfak ve hem banyo hem tuvalet olarak kullandıkları bölümden başka bir oda yoktu. Elif'le kardeşinin aynı zamanda yatak odası olarak kullandıkları salonun hemen yanındaki tek oda, anne babasının odasıydı. Elif, oraya yöneldi.

“Neredesiniz dedim ya! Çıkın ortaya!”

Aniden kanat çırpıp tünediği daldan havalanan, sonra yeniden aynı dala konan kuşlar gibi, sessizlikle gürültü arasında bir konup bir uçuyordu sesi.

Nedense yüreği ağzındaydı. Annesi ve kardeşi, o güne kadar okuldan geldiğinde her zaman evde olmuşlardı.

“Bir aksilik çıkmış olmasın!” diye geçirdi içinden. Garip bir durum sezer gibiydi. Anne babasının yatak odasının ka-

pısını yavaşça aralarken, dudaklarının kurduğunu, yüreğinin hızlı hızlı çarptığını hissetti.

Kapı hemen açılmadı. Elif var gücüyle zorlayınca, kapının hemen arkasında bir şeyleri yerde iteklediğini fark etti. Ağır bir şeyler... Ne olabilirdi?

Kapıyı geçebileceği kadar araladığında, açmasını engelleyen şeyi görebilmek için kapı aralığından sıyrılarak odaya geçti.

Ve onu gördü! Üstü başı kan içindeydi. Yerde hareketsiz yatıyordu.

Kendi ağzından çıkan garip çığlığı duyduğunda, dizlerinin tutmadığını ve bütün bedeninin garip bir uyuşukluk içine girmekte olduğunu hissetti.

Baygınlık dedikleri bu muydu yoksa? Boş bir çuval gibi yatağın üzerine yığıldı; bayılmamak için kendisini zor tutarken, gözlerini kapadı. Ama korkunç görüntü yine de gözlerinin önündeydi...

Yerde kanlar içinde yatan, kardeşi Arifti.

Eşek Şakası!

Elif, kardeşini kanlar içinde görüp tüm algılarını yitirmiş bir halde yatağa yığılınca, yerde hareketsiz yatan ceset bir anda canlanıp, eski yaramaz Arife dönüşüverdi.

“Hah ha! Nasıl da kandırdım seni! Oh ya! Oh ya! Kandın işte!”

Elif o anda Arifi kendi elleriyle boğabilirdi. Kardeşinden nefret ettiğini düşündü. Nefret değildi bu, daha da büyük, daha da korkutucu bir şeydi. Öfkesinden gözlerinden yaşlar süzölmeye başladı. Ariften yana hiç bakmadan yerinden doğruldu, mutfağa yöneldi.

Arif çok mutluydu. Anlaşılan rolünde çok başarılı olmuştu; ablası okuldan gelene kadar uzun süre yerde sabırla, hareketsiz beklediğine değdiğini düşündü. Ama şimdi bu küçücük şaka yüzünden ablası küsüp onu annesine ya da babasına şikâyet edecek olursa... Bunu hiç istemezdi doğrusu. Annesi geçen yıl hazırladığı salçanın zaten az kaldığını, bir de orasına burasına sürüp ziyan ettiğini söyleyerek onu azarlayacaktı. İş gereksiz masrafa ve boşa harcanan paraya gelince, bu kez babası aslan kesilirdi. Akşama dayak yemesi işten bile değildi.

Oysa o, ablasının bu şakayı çok beğenip güleceğini sanmıştı. Kötü bir niyeti yoktu.

“Kızdın mı? Ben seni güldürmek istemişim.”

Elif hiç ses çıkarmadı. Kardeşinden yana bakmamayı sürdürdü. Okul çantasını boşaltıp kitaplarını düzenlemeye koyuldu. Sonra da dersine oturacaktı.

Annesinin kardeşini evde neden yalnız bıraktığını merak etti, ama bunu ona sormaya hiç niyeti yoktu. Küslüğü sürdürmek belki bu yaramaz kardeşe bir ders olurdu. Bu kadarı fazlaydı artık. Böyle şaka mı yapılırdı?

“Sakın anneme söyleme.”

Elif yine ses çıkarmadı. Peşinde pervane gibi dolaşan kardeşine göz ucuyla acıyarak baktı. Arif birinci sınıfa henüz o yıl başlamıştı. Yaramazlıklarını okulda da sürdürüyorsa kim bilir öğretmeninden ne çok azar işitiyordu.

“Babama da söyleme ha!”

Kendi çocukluğunu düşündü. Birinci sınıftayken... Daha sonraki yıllar... Ne çok sorunu vardı! Kardeşinin de kendisi gibi sorunları olduğundan emindi. Beşinci sınıfa kadar arkadaş edinememiş, sınıfta öğretmeni ve arkadaşları tarafından hep horlandığını sanmıştı. Böyle düşünenin yalnızca kendisi olduğunu, aslında herkese uzak durduğu için kimsenin onunla arkadaşlık etmediğini fark ettiğinde artık altıncı sınıftaydı.

Arif de bu zor dönemi yaşayacaktı hiç kuşkusuz. ‘Kapıcı çocuğu olmak kolay değil!’ diye acı acı düşündü Elif. Az önce öfke fırtınası yüzünden akan yaşları, bu yeni düşüncelerin taşıdığı duygusal sel yüzünden daha da yoğunlaştı; kardeşine duyduğu acıma duygusu, içindeki

yıkıcı duyguları bastırdı. Elindekileri bırakıp kollarını açtı, gözyaşları içinde Arif'e seslendi:

“Tamam tamam, hadi gel bakayım yanıma.”

Kardeşine sarılmak üzereydi ki, onun vıcık vıcık salça içinde olduğunu görüp itti.

“Üstündekileri çıkar hemen.”

Arif az önceki fırtınanın güvensizliğini taşıyordu henüz içinde; ablasının ne yapmak istediğini anlayamadı. İki adım geriye doğru çekilerek korkuyla sordu:

“Neden? Ne yapacaksın?”

Bu kez şaka yapma sırası Elif'teydi:

“Giysilerini tencerede kaynatıp, suyuna salçalı makarna yapacağım.”

Arif, *yapar mı yapar* kuşkusu içinde ses çıkarmadan giysilerini çıkardı, ablasına uzattı.

Elif söylendi:

“Yok öyle yağma. Ben senin çamaşırcın değilim. Şimdi al bu giysileri, tuvaletteki leğene su doldurup içinde iyice çalkala. Yüzüne ve koluna bulaşmış salçaları da temizle.”

“Sen kızsın. Çamaşırı kızlar yıkar.”

“Kim demiş? Dünyanın en ünlü aşçıları erkekmiş. Belki ünlü çamaşırcılar da erkektir, ne biliyorsun?”

“Ama çamaşırı hep kızlar yıkar.”

“Parasını ödersen herkes yıkar. Paran yoksa, herkes kendi işini yapar.”

“Seni anneme söyleyeceğim.”

“Söyle. Sanki annem çamaşır yıkamaya bayılıyordu! Bu evde herkes kendi işini yapsa, annem de bu kadar yorulmazdı. Zaten bütün gün başkalarının işi için koşuşup